

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 281. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709894720/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Mat af Eyst, og uden Naade,
Længselbarn,
Daanende, som i vellystig Naade,
Sank til Ungerfvendens Barn.

Fra det Stjerne
Blikke med Nysgierrighed hver Stjerne -
Nærmere, paa Tæer, lempelig
Lifted sig
Hendes Terne,
Med den halvudslukkede Læterne,
for at see,
hvad med hendes fræken i al Verden
Vilde stee?
hvordan Enden blev paa denne Færden,
Og forklaringen derpaa?
Søde Smaa!
Vil I vide den? Her er den:
Uf den hele søde Tummel nys
Blev et Kys,
Neppe trykt den yndige paa Munden —
Var forførelsen forsvunden.

Fræken Jord, som forårsbrud,
Med sin Krands i Haaret, væn og prud,
Græd saa saare —
Skjennere med hver en modig Taare —
Hvor hun saae velsignet ud
Denne stude!
Op til Solen blifke hun saa mod,
Sont i Blinde,
Halv som Barn, og halv som Elskerinde,
Uvis selv, paa hvilken fod
Det med hendes lille Hjerte stod,
Uden ret sig i sig selv at finde.

Snart hun græd, og snart hun loe,
 Dødelvits bedrøvet, fro,
 Morende sig med at vinde
 Krandsje med hvert andet Nu,
 Som hun atter rev itu,
 Medens hun lod sine Taarer vinde.

See! da steg fra Luftens Æthertinde
 Ned i Lunden, hvor hun sad i Løn,
 Fyrig, overvæltet skøn,
 Høi og herlig, Solens anden Søn —
 Sommer hed han. Med de Blis, hvis Straaler
 Digt i sin Velsyft neppe taaler,
 Og som tørrer alle Taarers Flud,
 Nærmest han sig, lig en Gud,
 (Triumferende, som alt i Havnen,
 Den forladte Vaarens Brud —
 Og — hun sank ham snart i favnen.

Bryst ved Bryst,
 Mund paa Mund, med Elfsøvs hele Varme,
 Og med hidtil ufølt Lyf
 Kystet i hans Unglingsarme,
 Rosenknoppen blev til Rose kyst.
 Æther-gyldne Luer sloge sammen
 Over deres Hjerters Flammen,
 Og det stedse brændendene Kys
 Blev ei denne Gang en flygtig Klæben
 Af et Nektarblad paa Læben,
 Atter viftet hurtig bort som nys,
 Men en navnløs salig Længsels Stræben
 Til en dobbelt Himmel — Tys!

I det fjerde
 Skulde sig besjæden hver en Stjerne,